

баща мѸ кой-то бѣше отслабѣхъ въ ста-
 рость, пойска, дождѣ е живѣ да нѣтъми
 сына си Григоріа Епископѣ на негово-то мѣ-
 сто, за кое-то не само съ прѣдѣмвѣніе и
 молбы, нѣ и съ клѣтва го принѣждаваше.
 Той сѣ неотричаше да слѣдѣва въ черковны-
 тѣ нарѣдбы, и покоряваше сѣ на отече-
 ско-то си повѣленіе, нѣ никакѣ не рачаше
 да приѣмне Епископскій прѣстолѣ: не е пѣ-
 тно дѣмаше, отче мой, да сѣдѣхъ, дождѣ
 живѣешъ, на твое-то мѣсто. Тогава баща
 мѸ го несилаше вече за Епископство, нѣ
 само възложи на него черковнѣ-тѣ грѣхѣ
 и мѸ рече: О сыне мой, дождѣто живѣхъ,
 бѣди жезѣхъ на моѣхъ-тѣ старость, а по-
 дирѣ смѣрть-тѣ ми, прави що-то е тебѣ
 угодно. Послѣ 45-годишно-то сѣденіе на
 Епископскій прѣстолѣ въ Назіанзѣ, ста-
 рецѣ Григорій сѣ прѣстави на възрѣстѣ
 сто-годишенѣ, и погрѣбохъ го славно, като
 бѣше дошѣхъ и Св. Василій, на погрѣбеніе-
 то мѸ. А Господѣхъ Нона, майка на Св-го
 Григоріа, живѣ отсѣтнѣ малко врѣмѣ и по-
 чина о Господѣ, сѣще сто-годишна. Сега
 Св. Григорій освободенѣ отѣ родителскы